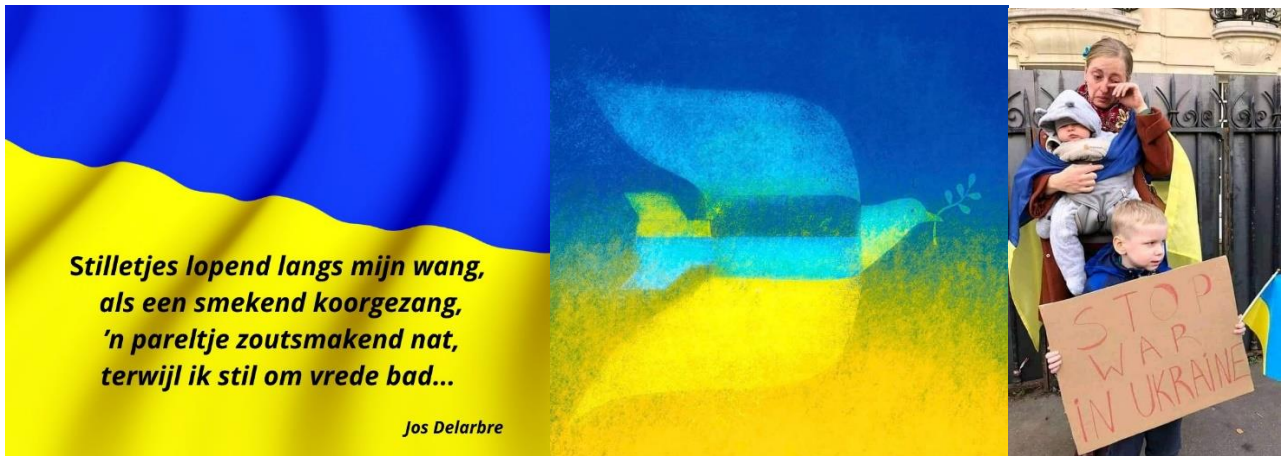

Heide vertelt

nummer: 114

6 maart 2022

Laat ons duimen voor vrede!

*Stilletjes lopend langs mijn wang,
als een smekend koorgezang,
'n pareltje zoutsmakend nat,
terwijl ik stil om vrede bad...*

Jos Delarbre

Het leed dat de mensen in Oekraïne wordt aangedaan is onbeschrijflijk, én waarom? Machthebber Poetin, en zijn gevolg, horen niet thuis in deze wereld. Ondertussen zijn er zoveel mensen die dit met pijn in het hart zien gebeuren en machteloos staan, ook in ons land. Zowel politiciers als sportmensen, sportorganisaties, allerlei culturele en andere organisaties maken statements en dat is ook nodig. Maar de vraag is hoelang gaat Poetin zijn macht in deze wereld nog ongestraft kunnen uitoefenen! Samen met jullie allemaal hopen we dat het rijk van deze man, die zich niet als wereldleider maar als oorlogsvoerder gedraagt, vlug uitgeteld gaat zijn. Ook al moeten wij daar ook de economische en financiële gevolgen van dragen! Europa verenig u !

Mijmeringen over de patatten!

Toen mijn broer Wilfried, ik en de gebroeders Willy en Marcel Kuylen ± 16 jaar waren, hadden we voor de grote vakantie een nieuw programma uitgedokterd. Wij deden nu fietstochten in de Kempen, of we gingen naar Antwerpen, om daar een cinemake te doen. Af en toe mochten we op de boerderij van Jan en Mieke Herreygers gaan helpen om de oogst binnen te halen. Mieke is geloof ik 103 jaar geworden. Dit gezin had een zoon "Rik" en een dochter "Suzanne". Deze laatste heb ik nog een paar keer in "Beukenhof" ontmoet. Maar toen kwam dat vieze "Coronabeestje" de deur

dicht doen. Mijn vrouw en ik, beiden boven de 90, moeten ook heel voorzichtig zijn, om niet besmet te geraken. Hopelijk zijn we nu de berg over... Ik herinner me die eerste dag patatten uitsteken nog levendig: Rik trok met een speciale trekhaak de bossen open, met zijn zessen zaten we op de knieën op een rij. Buiten ons viertal waren er nog twee gepensioneerden en die heetten allebei "Jef". We hadden ieder een strook van een zestal meter. Het zand was droog en het verdorde loof gooiden we op een hoop ernaast en apart van de patatten. Nu wil ik even stilstaan bij het woord "patat".

Eigenaardig genoeg wordt dit woord alleen in Vlaanderen gebruikt. Onze noorderburen hebben de uitdrukking “pommes de terre” vertaald en aardappelen als gebruikersnaam ingevoerd. Zij gebruiken “patat” alleen als zij het over “frietjes” hebben. Oorspronkelijk komen de patatten uit Zuid Amerika. De Spanjaarden hebben ze mee naar Europa gebracht. Dat wij in de 16^e en 17^e eeuw bij Spanje hoorden is de reden dat er nogal wat Vlaamse matrozen op hun vrachtschepen aangeworven waren; zij zijn het die het Indiaanse woord uit Zuid Amerika meegebracht hebben, dat ongeveer als “potato” klonk, vergelijk het Engelse potatoe. Noord Nederland had schepen met eigen matrozen; zij waren concurrenten van de Spanjaarden. Zoals reeds vermeld hebben de Nederlanders ons woord “patat” leren kennen in de uitdrukking “patat friet”. Wat wij frietjes noemen is bij hen “patat”. Het is eigenaardig, hoe éénzelfde volk verschillende namen voor eenzelfde begrip gebruikt. Ik ga nog steeds naar de “beenhouwer” en niet naar de “slager”. Een “slager” is een “slachter”. Wij gebruiken bij het bereiden van een maaltijd vaak “ajuien”, onze Noorderburen hebben het dan over “uien”. Zit ik bijvoorbeeld in de zomer in Amsterdam op een terras en bestel ik “een appelsiensap” dan hoort de kelner het in Keulen donderen, maar herhaal ik mijn bestelling en zeg ik “sjuu d’oranche” dan verschijnt er een lach op zijn gelaat. Ik ben voorstander, om streekgebonden, taaleigen woorden en uitdrukkingen te blijven gebruiken. Het maakt een taal rijker en boeiender. Met een beetje goede wil moet dat kunnen. Na dit intermezzo over het gebruik van de streektaal keer ik terug naar mijn “patat”: het zou rond 1700 zijn, dat er in de omgeving van het Franse Bordeaux voor het eerst patatten geplant en geoogst werden. Zij heeft het grote voordeel, dat de productie per hectare veel groter is dan dat van de granen, zoals rogge, tarwe, enz. Lange tijd gold “de patat” als het eten van de arme man. De beter gesitueerden onder de bevolking aten geen patatten: zij waren gewoon aan stokbrood, pap, kaas en boter. Het beeld van die armoede heeft de Nederlandse schilder Van Gogh, geboren in Zundert, Nederland op 30 maart 1850, zo aangegrepen dat hij het schilderij “de aardappeleters” schilderde. Onder een schaars licht zitten drie armoedig geklede mensen uit een grote pot gekookte aardappelen te eten. Tussen 1840 en 1850 barste de aardappelziekte uit, toen werd er heel veel honger geleden. ’s Nachts liepen de mensen over de velden om patatten te zoeken. Soms werden er boerderijen overvallen, niet voor geld, maar voor eten. En ook in Vlaanderen zijn er mensen van honger gestorven. Deze golf van armoede gaf aanleiding tot de trek naar Amerika. Vanuit heel Europa zijn er mensendrommen naar dit land van belofte vertrokken. Nederland had dit vervoer verboden. Maar in Antwerpen kwam de bekende “Red Star-line” tot stand. Tussen 1860 en 1930 zijn er ± drie miljoen landverhuizers, komend vooral uit Oost Europa vertrokken. Er waren ook betalende reizigers aan boord. Zij logeerden in mooie kajuiten en aten aan mooi gedekte tafels. Maar in het ruim, waar de landverhuizers zich bevonden was het drinkwater licht bruin. In New-York aangekomen, werden de landverhuizers op Ellis-eiland afgezet. Hier werden zij nagekeken op ziekten, bij positieve test werden ze terug gestuurd naar familie, waar zij naar toe konden. In Amerika heeft men nog de volledige lijsten van de inwijkelingen. Bij ons is alle administratie vernietigd. Door de oorlog van 14-18 en de crash van 1930 is de Red-starline failliet gegaan, zij werd in 1930 overgenomen door de Holland-Amerikalijn.

(bijdrage van Louis Verpraet met een foto van het schilderij van Vincent Van Gogh, de aardappeleters)

Van Kareltoe tot Karel (vervolg)

Gewone levensloop deel 4:

We zijn nu een goeie 55 jaar, mijn beroepsleven zit erop, en nu hebben we meer tijd voor hobby’s. De kinderen de deur uit, en het was zo, al een aantal jaren waren we aan het fietsen. Vica porde me af en toe eens aan om bij goed weer niet binnen te blijven zitten, maar eens een fietstochtje te maken. Dan zegde ze: “kom we fietsen eens naar ons thuis in Wezel”, zo’n 13 km, dat vond ik toen een geweldige prestatie, meer het werden steeds meer kilometers, en op ne keer hadden we horen zeggen dat vrienden van ons naar Scherpenheuvel gingen fietsen en Vica zei: “zouden we eens niet mee fietsten?” Oef, dat is zo’n 150 km. Nu dacht ik even terug aan mijn jonge jaren. Toen ik een jaar of 18 was liet ik me eens overhalen om naar daar te fietsen, met nonkel Fons Van Looveren en een vriend van hem. In het wegrijden waren we vol furie, als we een plaatsnaambord zagen staan dan spurten we er naartoe, om ter eerste, maar dan moet je nog terug, oei, oei wat een lijdensweg; van

spurten geen sprake meer, ik kreeg men benen nog amper rond. Hoe ik thuis geraakt ben weer ik niet, maar het was afzien. Maar deze keer wilde ik het beter aan boord leggen, we hebben heel rustig gefietst, en Guy, Jan en Richard hebben steeds kop getrokken, en ons zoveel mogelijk uit de wind gezet, wij waren tenslotte de oudjes, maar ik had de kilometers duidelijk nog niet onder de knie, en met knie is da letterlijk, ze begonnen zeer te doen, en de laatste 25 à 30 km heb ik op men tanden moeten bijten. Ik kwam thuis en heb me als een wrak in de zetel laten vallen, maar het was een goeie leerschool en nadien hebben we nog misschien wel 20 keer naar Scherpenheuvel gefietst, en steeds zonder al te veel problemen, en brachten dan petjes, moppen, kaarsen, en zo mee. We volgden dan steeds de mis, lieten een kaarsje branden, gingen eten in de Ster, en kregen er steeds een klakske. Maar nu in het jaar dat ik 74 wordt, begin ik het toch ver te vinden. In 1992 hadden enkele mannen van Heikant Sport besloten om één namiddag in de week een fietstocht te organiseren. Al spoedig sloten wij ons aan en daar ik nogal veel wegen kende werd ik al spoedig één van de voorrijders, en onder leiding van een dynamisch bestuur is onze groep uitgegroeid van een paar mensen tot nu een 35-tal leden en met een heel gamma aan fietsactiviteiten. De maandagnamiddag rit is sterk uitgegroeid, we fietsen ook een tiental keer in 't jaar de hele dag met vertrek om 9 uur. We hebben een fietskar, daar kunnen 13 fietsen op, zo kunnen we ook verder van huis gaan fietsen. We hebben ook nog een fietsvakantie van een week, daar hebben we veel goede herinneringen aan: we waren al in de Veluwe, Poperinge, Maaseik, Friesland, Sluis, Genk, Roeselare, Mullem, Houthalen, Bodegraven, Venlo, Gent, Lommel, Wemeldinge, en we gaan ook een zestal keer uit eten, steeds samen met een fietstocht. Er wordt ook heel wat plezier gemaakt, en gelachen met grapjes en allerlei situaties: er moeten banden geplakt worden, er rijdt wel eens iemand in de sloot, of in een haag, of op een paaltje, we zijn al eens een groep kwijt geweest, en er zijn ook al valpartijen geweest, maar tot op heden zonder veel erg, het is allemaal goed gekomen, en het geeft nadien stof voor veel plezante uitleg. Ook van visserslatijn en overdrijven kennen ze wat, zo vertelde iemand: "ik kreeg met mijn plechtige communie een valling, en ik ben er nog niet vanaf", er werd eens gebluft over de groenten in den hof, de één zegde: "mijn aardbeien zijn zo groot als nen tomaat", een andere zei: "ik kan me wegstoppen in ne bos peterselie", maar de strafste was: "mijne praai (prei) is zo groot dat ik er mijne fiets tegen kan zetten", en op ne keer als we wat kwijt gereden waren (ook dat gebeurde) zei iemand: "das niks als we met Kerstmis maar terug zijn!" Het beste weer om te fietsen is natuurlijk droog, weinig wind, en rond 20 graden, maar het is niet altijd zo. We hebben al heel wat extremen meegemaakt, en diegenen die er toen bij waren zullen dat zeker nog wel herinneren. We hebben al heel wat regen verwerkt, maar de topper was zeker als we van onze fietsvakantie van Genk naar huis reden: van bij ons vertrek daar kregen we regen en soms stortregen op ons dak, of beter op ons zeil. We kregen telefoontjes van huis, naar de gsm bezitters of zo ons moesten komen halen, maar niemand wilde. Ja, zo zijn we dan, niet opgeven. Ik zie nog de verbaasde gezichten van de mensen in de tennishalet langs het kanaal in Grobbendonk, het stortregent en er valt een groep fietsers binnen, niet te geloven, ik denk dat ze aan ons heel wat kuis hadden nadien, en we hadden ook nog drie platte banden te plakken, iemand moest een zeil boven de plakkers houden anders was het niet te doen. En dan de kou, we reden eens van Nieuwmoer naar Wezel door de vlakke weiden, het waaide zo hard en het was zo koud dat we afgestapt zijn, wat rondgesprongen, een heel eind te voet gegaan zijn, maar ook hier gaven we niet af, dat kennen we niet. De hitte, daar was onze fietsvakantie op de Bosberg in Houthalen wel de topper: 5 dagen snikheet. Om er naartoe te rijden waren we al een uur eerder dan voorzien vertrokken, maar het werd zo warm dat een paar mensen onwel werden en even moesten rusten, het was dan ook een 120 km. Ginder hadden we wel geluk dat we veel beschut konden fietsen, toch hebben we een paar ritten ingekort voor een aantal van onze mensen, er is wat afgedronken die dagen. De wind, dat was verleden jaar in Zeeland met onze vakantie in Wemeldinge: we wilden persé den bruggentocht doen, vertrokken langs de brug van Neeltje Jans, we waaiden gewoon naar de andere kant, maar we moesten nog terug en

dat langs de Zeelandbrug, een recht stuk van een 10-tal km het was duwen en duwen en we geraakten amper vooruit en er leek geen einde aan te komen, maar ook hier, de volhouder wint. En dan nog de berg op, dat was toen we in Poperinge waren, we hebben toen de Rodeberg, de Zwarteberg, en de Kemmelberg op dezelfde dag beklommen. We hebben toen toch dikwijls te voet gegaan, de ene al wat meer dan den andere, maar de Kemmelberg was toch de max, slechts één van ons is met de fiets boven geraakt, de Marcel,

petje af voor die prestatie, ik kon het niet. Hier kunnen we ineens de snelste afdaling bijvoegen, we hebben onze remmen bijna kapot genepen, maar dat is al een aantal jaren geleden, zo iets steken we nu niet meer aan, we krijgen al schrik van een gewone viaduct, worden al wat ouder hé. Tot op heden zijn we nog zeer actief met de fietsgroep en we hopen dat het nog lang zo blijft. Maar nu zetten we onze fiets even opzij, en gaan eens wat anders doen. Eenmaal op pensioen ben je natuurlijk nog niet oud genoeg om niets meer te doen, en zo gaat ne mens zowat van alles doen om je bezig te houden, en als je graag buiten bezig bent zijn daar mogelijkheden genoeg, zoals ne groentenhof. Ik probeer, ook met behulp van een kleine serre, toch wat tomaatjes en sla, selder en prei en zo meer, bij ons Vica in de soeppot te krijgen. Ook een bloementuintje brengt soms aardig wat werk mee, maar als je dan een vaasje eigen gekweekte bloemen op tafel kan zetten ben je toch weer gelukkig. Ook weten sommigen wel dat je wat meer tijd heb, en zo zijn er wel eens mensen die vragen om een gazon te maaien of de tuin wat op te kuisen. Eén der plaatsen waar ik wel eens naartoe ga is de familie van Schoonhoven, wat een aanleiding geeft tot een mooie woordspeling: "ik houd de hof schoon bij Van Schoonhoven". Zo raken de dagen wel gevuld, en als men zich soms laat ontvallen van "ik heb geen tijd", dan hoor je wel eens zeggen: "ha, op pensioen zeker", nou zo erg is het natuurlijk niet, maar met alle hobby's erbij is er toch niet veel tijd voor verveling. En iets wat de laatste tijd geweldig opkomt, waar je zoveel tijd aan kan besteden als je maar wilt, en waar veel mensen niet meer zonder zouden kunnen, is natuurlijk de computer. De jongeren worden er mee groot, maar voor ons ouderen is dat wat anders. Ik was er wel nieuwsgierig naar, maar toch zeker niet van plan om mij er één aan te schaffen, ik vond het veel te moeilijk, maar ja je nieuwsgierigheid geraakt ook bij de kinderen bekend en wat doen ze? Ik word 65 en op het verjaardagsfeest zijn er de gebruikelijke cadeautjes, van de kleinkinderen krijg ik een klein pakje. "Wat zit er in?" "Er zit iets in dat je in je hand kan houden en met een draad aan." "Voor wat dient dat?" "Ha, dat zullen we seffens wel uitleggen." Dan krijg ik een wat groter pak, het is een boek, computer voor senioren. "Seg jullie denken toch niet..", maar tegelijk komen ze met een groot pak binnen. "Doe maar open opa". En wat er inzit kun je zeker al raden: een computer. En zo moet je niet meer curieus zijn. "Vliegt er maar in opa!" Ja, dat was int begin nie makkelijk, maar geduldig leer je elke dag wat, en zo draait de wereld zich om: de kleinkinderen vragen nu niet aan opa, maar opa vraagt aan de kleinkinderen, en stilaan gaat een onvermoede wereld voor je open, ook voor amusement, je kan er toch veel leuke uren mee doorbrengen. Nog een hobby is het schilderen, geen ramen of deuren, dat moet ook wel eens, maar ik probeer af en toe toch wat op papier of doek te krijgen. Begonnen in olieverf ben ik nog lid geweest van de school van Fons van Ginderen, een bekend schilder van Essen, nadien lid van de groep Indigo bij ons in Kalmthout met aquarellen. Ik probeer me een beetje te amuseren en heb geen hoge verwachtingen van mijn creaties, misschien wordt het wat na mijn dood, wie weet.

Toch houden we af en toe een tentoonstelling, maar de hoofdzaak is ons wat amuseren. Onlangs heb ik nog een mopje gelezen dat misschien bij mij wel van toepassing is. Kunstenaar tegen vriend: "is dat niet erg, ik heb mijn laatste schilderij aan een liefdadigheidsinstelling geschonken, en nu hoor ik zeggen dat ze het verkocht hebben voor 2 euro!" Vriend: "Dat is schandalig, het is zeker het dubbele waard!" Aan hobby geen gebrek en zo speel ik ook nog petanque. Eén keertje per week met de bollen gooien, ik vind het plezant, en er wordt ook veel gezwansd, zo van: "awel wa edde gij gegeten vandaag? Ge gaat er nogal oep!" Ook van plezante verhalen geen gebrek, en ééntje wil ik u toch niet onthouden, en iemand vertelde dit over bij hem thuis. Men vrouw was in verwachting, en ze zei tegen mij, schatje wil jij de ruiten eens kuisen? Ik zei: maar zeker lieverd, dat zal ik eens doen, en ik pakte een emmer water en een spons, en ik naar buiten, maar bij de ramen aangekomen bekeek ik ze eens goed en wat zag ik: de ruiten waren niet vuil! Wat nu gedaan? Ik wilde men vrouwtje niet teleurstellen, maar ruiten kuisen die niet vuil zijn dat zag ik ook niet zitten. Wat nu gedaan...? En ik vond de oplossing: ik heb de dorpels wat nat gemaakt, de rest van 't water weggekapt, ik ging naar binnen en zei: schatje de ruiten zijn proper en we waren allebei tevreden. Hahaha. Ja zo wordt er wel eens meer van die onzin verteld, als ge u maar amuseert! Het leven is een komen en gaan zegt men wel eens, er zijn geboortes en ook sterfgevallen, zo ook vava van Wezel. Hij kreeg in 1989 een hartinfarct bij het fietsen, hij werd snel naar de kliniek gebracht maar stierf 's anderendaags op 4 september, 72 jaar oud, zes jaar later was het de beurt aan moemoe, ook zei kreeg, ik denk een herseninfarct, en stierf 2 dagen later op 22 januari 1995, zij was 78 jaar. Wat ons ook erg aangreep was de plotse dood van een schoonbroer, getrouwd met zus van Vica en nauwelijks 55 jaar. Mijn eigen moeder haalt net het jaar 2000 niet, we hadden met de fietsgroep ingeschreven voor een etentje in Hoogstraten, toen we terug thuis kwamen was ze naar de kliniek, daar aangekomen zei men dat ze juist was overleden. Ze was al een paar dagen niet goed maar dat verraste ons toch, ze werd bijna 94 jaar. Zo rond het jaar 1980 heb ik me eens laten inschrijven voor een bezoek aan een koolmijn in Limburg, onze Herman kon ook mee, het was de mijn van Zolder denk ik, en deze was nog in werking. Uiteraard werd er die dag niet gewerkt, en dat was een belevenis die je toch niet ligt vergeet. Eerst kregen we een blauw mijnwerkerspak aan, en dan moesten we met zoveel mogelijk in een lift, eigenlijk een vuile bak met enkel een ketting voor, vooraan stond een mijnwerker, en er waren verschillende van die bakken boven elkaar, en dan naar beneden. Was me dat een belevenis, het was net of je naar beneden viel, zo'n snelheid, en dat ongeveer een 8- à 900 meter, met veel lawaai en geratel. Beneden werden we in kleine wagonnetjes

geperst, waar we met onze knieën in verband moesten zitten. En dan zo'n 5 km in die wiebelende trein. Waar de mijnwerkers hun kolen uithakten, dat waren lagen van soms maar een halve meter tot een meter hoog. Alles op de knieën met waarschijnlijk een massa stof, instortingsgevaar, mijngas, ik moet ze bewonderen, maar het was prachtig dat eens te zien. Hierbij aansluitend nog dit: met Heikant-sport hebben we het museum van de koolmijn van Marcinelle bezocht, waar in de jaren vijftig een vreselijke mijnramp gebeurd is met ik geloof 262 doden. Om in het museum te komen moet je door een smalle liftschacht, dat nog precies zoals toen, en waar de mijnwerkers zijn afgedaald en soms vele dagen zijn bovengehaald, nu dat doet je toch wat, dat is zeker een aanrader. Met Heikant-sport hebben wel al vele mooie uitstapjes gedaan, zoals de Delta werken in Stellendam, de ruïnes van Villers-la-Ville, en binnenkort het 's Gravensteen in Gent, dit alles is de moeite waard.

(uit het dagboek van Karel Van den Bergh met foto's van: foto 1: basiliek van Scherpenheuvel, Foto 2: brug naar het eiland Neeltje Jans, foto 3: een werk van Karel Van den Bergh, foto 4: foto van de mijnramp in Marcinelle in 1956). (Wordt volgende week nog éénmaal vervolgd!)

Heide zegt het met Heiligen wee(r)tjes (Paul Witters)

Week 10 van 7 maart tot 13 maart 2022

Op **10 maart**: veertig martelaren van Sebaste. Deze martelaren, genoemd naar de leider van de groep of een plaatsnaam, zoals de veertig soldaten van een Romeins legioen uit Sebaste. Volgens van elkaar verschillende legendes werden in het begin van de vierde eeuw deze bekeerde militairen in de winterkou naakt op het ijs geworpen, dan wel in het ijsskoude water van een vijver gedreven, maar een hemels licht deed het ijs smelten, waarna ze werden onthoofd, dan wel werden de verstarde lichamen verbrand en hun as in de rivier gegooid. Die as kwam op één plaats te samen en werd door christenen weggenomen en eervol weggelegd.

En de dag met dertien op de maartse teller dienen zich vele spreuken aan:

Maartse buien en aprilse grillen, komen als ze willen
Maarts gras geeft aprils hooi
Hoor je de koekoek in maart, doof dan gauw uw haard
In maart veel donder dan is een witte Pasen geen wonder
Maart guur geeft een volle schuur
De maand maart heeft het venijn in de staart

Het weer in Heide de afgelopen februari maand 2022 “Warme en natte laatste wintermaand met veel wind!”

Normaal zijn de maandgemiddelden zoals in Ukkel opgenomen

	Normaal 72,54 uren		Normaal 65,1 mm		Normaal 4,2 °C
	In Heide 91,39 uren		In Heide 94,2 mm		In Heide 6,6 °C

Voortaan een gele doos in je koelkast?

Waarom een gele doos?

Wanneer zorgbehoevenden thuis in nood verkeren, zijn ze vaak niet meer in staat om cruciale, potentieel levensreddende informatie aan de hulpdiensten door te geven. Zelfs wanneer er nog een naaste aanwezig is, beschikt deze niet altijd over de juiste info. Digitale gegevensdeling van patiënten staat op dit moment ook nog niet ver genoeg om dit op te vangen. De Gele Doos is de dan de snelste weg naar persoonlijke gegevens, contactpersonen en medische info. Hulpverleners, politiemensen of brandweer kunnen met deze correcte info snel en accuraat handelen.

Wat zit er in een gele doos?

In de 'gele doos' kan je alle cruciale informatie steken: je persoons-, contact- en medische gegevens (Chronische aandoeningen/behandelingen). Tevens ook gegevens die nuttig zijn in geval van vermissing (contact- en persoonsgegevens, noodnummers, uiterlijke kenmerken, belangrijke adressen). Zelf kan men nog gegevens toevoegen, bv. een wilsverklaring. We vragen om de doos in

de koelkast te bewaren omdat dit een gemakkelijke vindplaats is voor hulpdiensten. Iedereen heeft immers wel een koelkast in huis. Bevestig zeker ook de meegeleverde sticker aan de binnenkant van je voordeur. Dan is het meteen duidelijk voor hulpverleners dat er een 'gele doos' in je koelkast ligt. Dankzij de gele doos kunnen hulpverleners je dus sneller helpen als je in nood bent, je sociale netwerk informeren, gemakkelijker noodzakelijke informatie geven aan spoeddiensten of op zoek gaan naar jou als je vermist bent.

Wie komt in aanmerking voor een gele doos?

In de 1ste fase van het project worden de gele dozen verdeeld aan alleenstaande 75-jarigen, samenwonende 80 jarigen, bewoners van serviceflats en personen met dementie. In de 2de fase bereiden we onze doelgroep uit naar alle personen met een fysieke en/of mentale beperking die behoefte hebben aan zorg en ondersteuning.

Hoe gebeurt de verdeling van de gele dozen?

Behoor je tot de doelgroep, dan ontvang je een oproepbrief vanuit je gemeente. Een gele doos kan je gratis ophalen in verschillende afhaalpunten binnen de gemeente. Personen met dementie kunnen via hun huisarts een doorverwijzing voor een gele doos vragen. Kan je je doos zelf niet af halen? Geen probleem! Iemand anders kan de doos ophalen met uw invulstrook. Indien dit niet lukt, kan u contact opnemen met de gemeente.

Verdeelpunten Kalmthout:

Apotheek Verpraet

Apotheek Marien

Apotheek Hendrickx

Apotheek Franck

Apotheek Curavit

Apotheek Nieuwmoer

Dienstencentrum De Groten uitleg

Wat moet je doen na afhaling van deze doos?

- Vul het boekje in dat je in de doos kan terugvinden. Je kan dit samen doen met een familielid, mantelzorgger of hulpverlener.
- vul indien nodig de fiche vermiste persoon in.
- vul aan met een kopie van je identiteitskaart/recente foto
- plaats de gele doos in je koelkast
- plak de bijgevoegde sticker aan de binnenkant van je voordeur

“Heide vertelt” is een tijdelijke uitgave, gestart als BIN-initiatief tijdens de corona-periode. Verschijnt wekelijks digitaal op zondagmorgen.

Redactie: Louis van den Buijs, Heidestatiestraat 58/bus1, 2920 Kalmthout. (0477/22.24.81).

Eerder verschenen krantjes zijn te raadplegen via de website www.binkalmthout.be

